

DigIT : rozwijanie umiejętności cyfrowych i narzędzi na rzecz lepszej integracji uchodźców i imigrantów

Numer referencyjny projektu : 2021-1-PL01-KA220-HED-000032041

Zestaw narzędzi do szkolenia w szkolnictwie wyższym (HE) dla nauczycieli

ROZDZIAŁ 4

Optimalizacja bogactwa różnorodności w szkolnictwie wyższym

Wykorzystywanie wielokulturowych doświadczeń uchodźców i imigrantów w celu udoskonalenia zalecanego programu nauczania oraz rozwijania umiejętności i wielorakich perspektyw w klasie.

**Co-funded by
the European Union**

Zastrzeżenie

Ten projekt został sfinansowany przy wsparciu Komisji Europejskiej. Zawartość tej witryny internetowej reprezentuje wyłącznie poglądy autorów i stanowi ich wyłączną odpowiedzialność. Komisja nie ponosi odpowiedzialności za jakiegokolwiek wykorzystanie informacji w nich zawartych.

DIGIT © 2023 by Vistula University is licensed under CC BY-NC-ND 4.0

Spis treści

<i>Wstęp</i>	3
<i>Rozdział 4-</i>	<i>4</i>
<i>Optymalizacja bogactwa różnorodności w szkolnictwie wyższym</i>	<i>4</i>
<i>Wstęp:</i>	4
<i>Pokonywanie wyzwań związanych z uwzględnianiem różnorodności w kontekście pedagogicznym</i>	5
Strategie włączania różnorodności jako znaczącego zasobu pedagogicznego	5
Przykłady udanych inicjatyw, które wykorzystały umiejętności i wiedzę uchodźców/imigrantów w szkolnictwie wyższym	8
<i>Źródeł zewnętrznych</i>	<i>11</i>
<i>Bibliografia:</i>	<i>12</i>

Wstęp

Dostęp do szkolnictwa wyższego jest prawem podstawowym, które powinno być przyznane wszystkim osobom, bez względu na ich pochodzenie i sytuację. Jednakże uchodźcy i imigranci często napotykają liczne bariery, które uniemożliwiają im realizację ich pragnień i motywacji w zakresie dostępu do szkolnictwa wyższego. Bariery te mogą mieć charakter kulturowy, społeczny, gospodarczy i prawny, a ich pokonanie wymaga wspólnego wysiłku wszystkich zainteresowanych stron.

Specjaliści szkolnictwa wyższego odgrywają kluczową rolę w ułatwianiu dostępu do szkolnictwa wyższego uchodźcom i imigrantom, ponieważ mają wyjątkową możliwość zapewnienia dostosowanego do ich potrzeb wsparcia i wskazówek. Jednakże specjaliści szkolnictwa wyższego muszą być świadomi specyficznych wyzwań stojących przed uchodźcami i imigrantami oraz posiadać niezbędne umiejętności i wiedzę, aby stawić czoła tym wyzwaniom.

Ten cyfrowy zestaw narzędzi ma na celu zaspokojenie tej potrzeby poprzez zapewnienie specjalistom szkolnictwa wyższego, członkom stowarzyszeń studenckich, pracownikom socjalnym, nauczycielom/doradcom zawodowym ze szkół i uczelni oraz pracownikom organizacji wspierających uchodźców kompleksowego przewodnika na temat ułatwiania dostępu do szkolnictwa wyższego uchodźcom i imigranci. Zestaw narzędzi ma na celu podniesienie poziomu kompetencji i świadomości społeczno-ekonomicznej wśród specjalistów szkolnictwa wyższego, wspieranie rozwoju zawodowego i osobistego uchodźców/imigrantów oraz zachęcanie uchodźców/imigrantów do kontynuowania edukacji i przyczyniania się do rozwoju społeczności.

Aby zapewnić dokładność i wiarygodność zestawu narzędzi, przedstawione zalecenia opierają się na najnowszych zmianach prawnych i politycznych mających wpływ na dostęp do szkolnictwa wyższego, a także na najlepszych praktykach zidentyfikowanych przez ekspertów w tej dziedzinie. Ten cyfrowy zestaw narzędzi został stworzony, aby służyć jako cenne źródło informacji dla specjalistów szkolnictwa wyższego i innych interesariuszy zaangażowanych w ułatwianie dostępu do szkolnictwa wyższego uchodźcom i imigrantom. Wyposażając specjalistów szkolnictwa wyższego w niezbędną wiedzę i umiejętności, aby pokonać bariery, na jakie napotykają uchodźcy i imigranci, możemy promować włączenie społeczne, różnorodność i rozwój społeczności.

Rozdział 4-

Optymalizacja bogactwa różnorodności w szkolnictwie wyższym

Wykorzystywanie wielokulturowych doświadczeń uchodźców i imigrantów w celu udoskonalenia zalecanego programu nauczania oraz rozwijania umiejętności i wielorakich perspektyw wraz z klasą.

Wstęp:

Moduł ten ma na celu pomóc pracownikom szkolnictwa wyższego wykorzystać różnice w doświadczeniach i pomysłach uczestników, a także ich własne doświadczenia kulturowe i transkulturowe, aby wzbogacić miejsce pracy w szkolnictwie wyższym. W przestrzeni klasy wyższej dostrzegamy nową szansę rozwoju zarówno nauczyciela, jak i uczniów, w tym także tych ze środowisk uchodźczych.

Moduł stara się wyjść poza zwykłe uznanie różnic jako pewnego rodzaju symbolizmu różnorodności, ale próbuje wykorzystać je jako zasób pedagogiczny, który może prowadzić do lepszych wyników poznawczych i emocjonalnych dla wszystkich uczestników. Dotyczyłoby to również nauczyciela, który być może będzie musiał stale zastanawiać się nad swoimi założeniami i przeglądać parametry kursu, który wcześniej mógł być udany. Ta część nie jest jednak adresowana wyłącznie do pedagogów. Uczniowie, w tym ci ze środowisk uchodźców, powinni rozumieć wartość różnych przekonań i praktyk oraz postrzegać klasę jako skuteczną przestrzeń do prowadzenia różnych dyskursów.

Cele:

1. Zwiększanie różnorodności perspektyw w klasie, szczególnie perspektyw opartych na przeżytych doświadczeniach.
2. Czerpanie z rzeczywistych studiów przypadków i czynników, które byłyby odległe od kontekstu europejskiego szkolnictwa wyższego, aby kwestionować, kwestionować, modyfikować i ewoluować europejskie perspektywy.
3. Zachęcanie do krytycznej analizy sytuacyjnej, w której stanowiska w domenie akademickiej lub praktycznej są postrzegane jako wynik procesu kulturowo-historyczno-społecznego.
4. Aby pomóc zwiększyć względną etno wśród wszystkich uczestników (w oparciu o 6-stopniowy model etnocentryzmu- etnorelatywizmu Bennetta)

5. Aby dać impuls do refleksji własnej i grupowej.

Potrzebne zasoby:

Zasoby, które mogą stanowić podstawę tego procesu rozwoju, opierają się na perspektywach, pomysłach i przeżytych doświadczeniach ludzi, którzy żyli w kulturach odmiennych od kultury dominującej w klasie. Niektórzy uchodźcy musieli stawić czoła poważnym przeciwnościom w kontekście przymusowego wysiedlenia i przesiedlenia. Prowadzi to do tego, że tacy uczniowie doświadczyli wielu poglądów na świat i zrozumieli różne rzeczywistości, w których żyją.

Pokonywanie wyzwań związanych z uwzględnianiem różnorodności w kontekście pedagogicznym

Można celebrować różnorodność dla samej różnorodności, należy jednak docenić pedagogiczny potencjał różnorodności w klasie. Bez kluczowego zrozumienia podstaw teoretycznych, w których różnorodność uczniów pełni rolę zasobu uczenia się, różnorodność w klasie może zostać zredukowana do zwykłego symbolizmu. Ten symbolizm uznaje różnicę i artykułuje jej znaczenie, ale nie wykorzystuje jej skutecznie do poprawy uczenia się i rozumienia. Uznawanie różnorodności nie powinno być czymś odrębnym, poza kursem. Dlatego imperatywy pedagogiczne i efekty uczenia się oparte na podstawach teoretycznych, a najlepiej na dowodach empirycznych, powinny być siłą napędową opracowywania działań. Punktem wyjścia do planowania działań powinny być cele pedagogiczne, których celem jest rozwój poznawczy i emocjonalny, a nie ich realizacja dla nich samych.

Strategie włączania różnorodności jako znaczącego zasobu pedagogicznego

1. Wyjście poza symbolizm: Różnorodności nie należy oddzielać i abstrahować, ale należy ją rozumieć w kontekście, w którym żyjemy. Łączenie różnorodnych doświadczeń kulturowych w klasach niewątpliwie zmienia praktyki, aby lepiej reagowały na zmieniające się konteksty edukacyjne. Według Giroux (1991) różnorodność pomaga nam oprzeć się zamykaniu wiedzy, uznając, że jest ona przypadkowa, dynamiczna i ma różne znaczenia. Dlatego uwzględnianie różnorodności nie powinno polegać na włączaniu samodzielnego działania, ale na tworzeniu w „standardowym” programie nauczania przestrzeni, w której można go krytycznie ocenić.

Poniższa ilustracja ma stanowić wskazówkę:

Kontekst: Sala szkolnictwa wyższego skupiająca się na kształceniu nauczycieli w kraju Unii Europejskiej
klasy : 70% studentów rodzimych, 15% studentów europejskich, 15% obcokrajowców spoza Europy ze studentów Globalnego Południa, w tym uchodźców
Zadanie: Ocena komputerowego uczenia się opartego na współpracy na podstawie zalecanych tekstów z punktu widzenia kosztów i korzyści
Wartość dodana różnorodności: zadanie można realizować w różnych kontekstach (które niekoniecznie muszą być różne w różnych krajach lub takie same w obrębie krajów), gdzie dostępne są różne zasoby pieniężne i w grę wchodzi różne czynniki kulturowe.
Pożądany wynik: Wartość wspólnego uczenia się wspomaganego komputerowo ocenia się nie tylko z oderwanej, zdekontekstualizowanej perspektywy nauczania, ale także tam, gdzie różnorodność społeczno-kulturowa i językowa stanowi wyzwanie dla współpracy lub wymaga dodatkowej interwencji nauczyciela. Biorąc pod uwagę względną obfitość zasobów dydaktycznych w Europie, perspektywa uchodźcy, który mógł wyemigrować z regionu o ograniczonych zasobach, dodałaby również perspektywę ekonomiczną i ewentualnie perspektywę gospodarczą, społeczno-kulturową opartą na interakcjach. Potencjalnie może to również prowadzić do kwestionowania konieczności stosowania komputerów we wspieraniu wspólnego uczenia się. Niektóre informacje mogą wydawać się przeniesione z zajęć z języka norweskiego/niemieckiego, ale prawdopodobnie będą istotne i z pewnością rzeczywiste, modyfikując planowanie typowej interwencji CSCL i usprawnią każde zadanie związane z planowaniem lekcji wokół CSCL.

Takie podejście uwzględnia i konstruuje różne konteksty wyzwań, które mogą różnić się zakresem i intensywnością wyzwania, a także dyskusją na temat rozwiązań, z których część byłaby przygodna i dynamiczna. Pozwoliłoby nam to zakwestionować podejście do status quo, które można spotkać w różnych przewodnikach i książkach dotyczących szkolenia nauczycieli.

2. Wyzwanie wiedzy pozytywistycznej: Tradycja pedagogiki krytycznej kwestionuje twierdzenie o neutralności wiedzy i jednolitej hegemonicznej koncepcji rzeczywistości (Friere , 1961). Analizując procesy i czynniki kształtujące wiedzę, rozumiemy konteksty, w których wiedza ulegała reifikacji. Celem pedagogiki pogranicza jest tworzenie teorii i alternatywnych koncepcji, które wykraczają poza zakładaną wiedzę, w tym poprzez analizę kryteriów uznających część wiedzy za wiarygodną i taką, która nie. Giroux (1991) twierdzi, że pedagogika granic to koncepcja mówiąca, że różnice są środkiem do rozwijania bardziej demokratycznego dyskursu w przestrzeni klasy i uniwersytetu. Nie ogranicza się to tylko do nauk humanistycznych i artystycznych. Nawet w statystykach wykorzystywanych w naukach społecznych można znaleźć przykłady pozornie wszechobecnych konwencji, które po zbadaniu ujawniają arbitralność.

W naukach społecznych i humanistycznych wybór koncepcji i decyzje dotyczące operacjonalizacji takich koncepcji były zróżnicowane, podobnie jak wybór metodologii, dlatego należy do nich podchodzić ze zdrowym sceptycyzmem.

Na przykład pojęcie „narodu”, które w kontekście europejskim było synonimem kultury i do niedawna oznaczało pojedynczą, monolityczną kulturę praktykowaną przez obywateli danego narodu. Taka koncepcja byłaby bardzo myląca i niedokładna w przypadku opisywania innych „narodów”, które składają się z wielu grup tożsamości o różnych historiach, językach, systemach wierzeń i stylu życia, z których każdy ma historyczny i emocjonalny związek z danym krajem. Uznając, kwestionując, szanując i analizując, dlaczego istnieją te różnice, mamy nadzieję na nowo wytyczyć granice między normą a tym, co jest postrzegane jako odmienne od bardziej otwartej, demokratycznej i zdecentralizowanej klasy.

3. Wyzwania konstruktywistycznego uczenia się Wykorzystywanie różnorodności i różnic jako praktyki pedagogicznej wymaga konstruktywistycznego podejścia do uczenia się. Jednak w konstruktywistycznej klasie błędne zrozumienie konstruktywizmu może wprowadzić w błąd nauczycieli, którzy uwierzyliby, że uczniowie są w stanie skutecznie organizować swój proces uczenia się. Może się to czasami zdarzyć, jednakże przejawy różnorodnych doświadczeń kulturowych i ich interakcja z konstruktywistycznymi praktykami w klasie mogą prowadzić do niezwyklego melanżu praktyk i perspektyw. Ważne jest także łączenie pojęć, tak aby nie pozostawały samodzielne, ale aby można było zrozumieć ich wzajemne powiązania i interakcje.

Dlatego też bezpośrednie nauczanie w dalszym ciągu odgrywa kluczową rolę w kształtowaniu, kreowaniu i zapewnianiu środowiska dla różnorodnych źródeł wiedzy.

W kilku badaniach udokumentowano inne powszechne błędne przekonanie wśród nauczycieli, że wszystkie idee, punkty widzenia i perspektywy prezentowane w klasie konstruktywistycznej są równie uzasadnione i kompletne. Wyzwanie polega na tym, że klasa zmierza w kierunku pewnego rodzaju relatywizmu wiedzy, który nie nadaje się do rygorystycznej oceny i nie trzyma się krytycznej pedagogiki, która w równym stopniu krytykuje także niedominujące perspektywy. Zgodnie z podstawami pedagogiki krytycznej różne perspektywy powinny zostać poddane temu samemu badaniu założeń i warunków, które leżą u podstaw przyjętego oświadczenia wiedzy (Windschitl , 2002) .

Przykłady udanych inicjatyw, które wykorzystały umiejętności i wiedzę uchodźców/imigrantów w szkolnictwie wyższym

Pierwsze studium przypadku poniżej, dotyczące tekstów tożsamości, wykorzystuje pierwszą strategię polegającą na włączeniu różnorodności jako zasobu pedagogicznego w celu zbudowania przestrzeni narracyjnej i refleksyjnej. Stosuje także drugą strategię, polegającą na tym, że w pewnym stopniu wykorzystuje teksty dotyczące różnorodności, mając nadzieję na dodanie nowych perspektyw do status quo.

przypadku : Tekst tożsamości jako przestrzeń wymiany społeczno-kulturowej pomiędzy lekarzami średniego szczebla z różnych krajów.

Zaidi i in. (2016) wykorzystali teksty tożsamości jako sposób wspierania wymiany społeczno-kulturowej i interakcji między przedstawicielami zawodów medycznych średniego szczebla w amerykańskiej Fundacji na rzecz Rozwoju Międzynarodowej Edukacji i Badań Medycznych. Tekst tożsamości prosi uczestników o stworzenie reprezentacji ewolucji ich ogólnej tożsamości na przestrzeni czasu, biorąc pod uwagę szersze procesy społeczno-kulturowe i historyczne. Ten tekst identyfikacyjny może być przedstawiony w dowolnej formie, pisemnej, artystycznej, dotykowej itp., w zależności od wyboru ucznia.

Zaletą tego podejścia było stworzenie przestrzeni refleksyjnej, a także przestrzeni narracyjnej. Pierwsza z nich pomogła w mapowaniu napięć, z którymi autorzy mogli się spotkać w środowiskach instytucjonalnych, a także struktur władzy i zmagania autora w danym środowisku. Ten ostatni pomógł w stworzeniu mocnej historii umożliwiającej dzielenie się historiami i podkreślił społeczny charakter kształtowania się tożsamości.

Zareen Zaidi, Daniëlle Verstegen , Rahat Naqvi, Tim Dornan i Page Morahan (2016)
Tekst tożsamości: interwencja edukacyjna mająca na celu wspieranie interakcji kulturowych,
Medical Education Online, 21:1, 33135, DOI: 10.3402/ meo.v 21.33135

Ograniczeniem tego studium przypadku jest to, że nie bada ono przypadkowego i przygodnego charakteru alternatywnych perspektyw – być może nie było to konieczne w tym kontekście.

Jednakże w następnym studium przypadku różnorodność z całego świata została wykorzystana bardzo konkretnie jako zasób pedagogiczny, aby podkreślić zrozumienie międzykulturowe lub jego brak oraz to, jak dzięki pojedynczej perspektywie możemy tworzyć i urzeczowiać „innego”. To studium przypadku pokazuje również w skuteczny sposób, że wiedza jest przypadkowa, a niekoniecznie jednowymiarowa . Zapewnia także przestrzeń do refleksji, w której uczestnik może zastanowić się, jak by zareagował.

przypadku : Nauczanie komunikacji międzykulturowej z „Idiotą za granicą”

Komunikacja międzykulturowa obejmuje identyfikację i refleksję nad etnocentryzmem oraz rozwijanie wrażliwości międzykulturowej (Bennett, 1986). Etnocentryzm to pogląd, że własne postrzeganie kultury ma kluczowe znaczenie dla rzeczywistości (Bennett, 1986). An Idiot Abroad to program telewizyjny z udziałem Karla Pilkingtona, który wolał pozostać w swoim kraju i niechętnie podróżował, a mimo to został do tego przekonany. Program telewizyjny skupia się na międzykulturowych doświadczeniach, w których Karl znajduje się w ramach specjalnie przygotowanego planu podróży, a które często są przezabawne, czasem żałosne i być może refleksyjne. Ponieważ to ćwiczenie było częścią kursów na wydziale nauk o komunikacji, ćwiczenie to składa się z wielu innych części, w tym wprowadzenia teoretycznego. Jednakże, co najważniejsze, część podsumowująca, po obejrzeniu filmów, ma szersze zastosowanie. Ta część zawierała pytania dotyczące wartości kulturowych zaobserwowanych w filmie, poruszania się Karla w takich miejscach, jego (braku) sukcesu, a także wszelkich strategii, jakie mógł zastosować oraz ich powiązania z pojęciami kompetencji międzykulturowych i etnocentryzmu. Na koniec nie zabrakło pytań refleksyjnych, stawiających widza w sytuacji Karla lub hipotetycznych scenariuszy, które zmuszały do zastanowienia się, jak mógłby lub chciałby zareagować.

Nauczyciel komunikacji, 28 (1), 9–13. <https://doi.org/10.1080/17404622.2013.839044>

Źródeł zewnętrznych

- Agencja ONZ ds. Uchodźców – Programy szkolnictwa wyższego dla uchodźców:
<https://www.unhcr.org/education/higher-education.html>
- Program Komisji Europejskiej Erasmus+ na rzecz uchodźców:
https://ec.europa.eu/programmes/erasmus-plus/opportunities-for-refugees_en
- Centrum Studiów Uchodźców na Uniwersytecie Oksfordzkim: <https://www.rsc.ox.ac.uk/>
- The Journal of Refugee Studies: <https://academic.oup.com/jrs>
- Instytut Polityki Migracyjnej: <https://www.migrationpolicy.org/>
- Międzynarodowe Stowarzyszenie Uniwersytetów – Uchodźcy, Przesiedleńcy i Szkolnictwo Wyższe: <https://www.iau-aiu.net/Refugees-Displaced-Persons-and-Higher-Education>
- Kanadyjska Służba Uniwersytecka – Program dla uchodźców studenckich:
<https://www.wusc.ca/our-work/student-refugees/>
- Inicjatywa na rzecz Edukacji Uchodźców: <https://refugeeeducationinitiative.org/>
- Program wsparcia szkolnictwa wyższego prowadzony przez Open Society Foundations:
<https://www.opensocietyfoundations.org/what-we-do/themes/higher-education-support-program>
- Międzynarodowy projekt pomocy uchodźcom: <https://refugeerights.org/>
- Europejska strona internetowa poświęcona integracji: https://ec.europa.eu/migrant-integration/library-document/report-health-refugees-and-migrants-who-european-region_en

Bibliografia:

- Bennett, MJ (2004). Nabywanie kompetencji międzykulturowych. W *kierunku wielokulturowości: czytelnik w edukacji wielokulturowej*.
www.idrinstitute.org/allegati/IDRI_t_Pubblicazioni/1/FILE_Documento.pdf
- Rada brytyjska. (2016). Dostęp uchodźców do szkolnictwa wyższego: polityka i praktyka w Europie. Pobrano z
https://www.britishcouncil.org/sites/default/files/refugee_access_to_higher_education_report.pdf
- Komisja Europejska. (2016). Edukacja uchodźców i osób ubiegających się o azyl w Europie: badanie przeprowadzone w 15 państwach członkowskich. Pobrano z
<https://publications.europa.eu/en/publication-detail/-/publication/0b0cdd2c-cd4e-11e5-a4b1-01aa75ed71a1/language-en>
- Friere , P. (1968). Pedagogika uciskanych. Pingwin.
- Giroux, Hawaje (1991). Pedagogika graniczna i polityka postmodernizmu. Tekst społeczny, 28, 51–67. <https://doi.org/10.2307/466376>
- Windschitl , M. (2002). Ramy konstruktywizmu w praktyce jako negocjowanie dylematów: An Analiza wyzwań koncepcyjnych, pedagogicznych, kulturowych i politycznych stojących przed nauczycielami. Przegląd badań edukacyjnych, 72 (2), 131–175.
<http://www.jstor.org/stable/3516031>
- Hockingsa (2011, s. 521).